

Katoliški GLAS

UREDNIŠTVO IN UPRAVA:

34170 Gorica, Riva Piazzutta, 18 - Tel. 83-177

PODUREDNIŠTVO:

34135 Trst, Vicolo delle Rose, 7 - Tel. 414646

Letna naročnina, Italija . . . Lir 10.000

Letna inozemstvo . . . » 15.000

Letna inozemstvo, USA dol. . . 18

Poštno čekovni račun: št. 24/12410

Leto XXXI. - Štev. 33 (1566)

Gorica - četrtek, 23. avgusta 1979 - Trst

Posamezna številka Lir 200

Karantanski klobuk simbol slovenstva

Goriška skupina, ki je poromala k Materi božji v Cestohovo in se je na poti domov ustavila tudi v Pragi, prestolnici Češke, si je med znamenitostmi mesta,

Vinko Mirt: Simbol ustoličevanja v slovenskem grbu (Koledar Celovške Mohorjeve družbe 1976)

imenovanega »zlata Praga«, ogledala tudi kraljevski grad Hradčani in na njem zgodovinsko stolnico sv. Vida.

Začetki Prage segajo sicer že v 10. stoletje, toda največji sijaj je dal mestu cesar Karel IV. Luxemburški. Ta cesar je bil sin vojvoda Ivana Slepaga ter Elizabete, sestre Venceslava II. Premisla, kralja Češke in Poljske, vzgojen na francoskem dvoru in poročen s francosko kraljično Blanko Valois. Bil je najprej upravitelj italijanskih in čeških dežel, sprejel za očetom nemško kraljevsko krono (1346), zatem kronan za češkega kralja vsled sorodstva po materini strani (1347) in izvoljen končno še za rimskega cesarja (1354). Za prestolnico cesarstva si je izbral Prago. Mesto je obdržalo to vlogo vse do začetka tridesetletne vojne (1618).

Ustanovil je prvo univerzo v Srednji Evropi, znani Karolinum (1348). Isto leto je začel graditi tudi gotško stolnico sv. Vida na Hradčanih. V njej je grob sv. Janeza Nepomuka tik za glavnim oltarjem. Nad gotskimi oboki, ki obkrožajo glavni oltar, pa se vrstijo tudi izredno lepo naslikani grbi cesarskih dežel, tudi slovenskih. Med njimi tudi grb Goriške grofije. Poleg tega pa tudi grba dveh slovenskih dežel, ki sta se pozneje združili z drugimi. Gre za Celjsko grofijo (Sp. Stajerska), pridruženo Stajerski, ter za Slovensko kraljino (današnja Dolenjska), ki se je združila s Kranjsko (Gorenjsko) leta 1374, potem ko je ta postala vojvodina (1360).

Grb Slovenske krajine predstavlja črn klobuk z vrvice, rdečo notranjo podlogo, na zlatem polju. Gre za zgodovinski slovenski grb, simbol ustoličevanja karantanskih knezov oz. kasneje koroških vojvod.

Najdemo ga najprej na pečatu vojvoda Rudolfa IV. Habsburga, ki je zavladal v Notranji Avstriji (karantanskih deželah) leta 1358 in ustanovil tudi Novo mesto ter mu podelil mestne pravice. Leta 1360 se je dal ustoličiti po znamenitem karantanskem obredu na Gosposvetskem polju. Ta vojvoda je dal upodobiti grbe svojih dežel, ki so seveda spadale istočasno pod cesarstvo, zato so njih grbi tudi v takratnem cesarskem središču Pragi.

Tedaj je nastal tudi grb Slovenske krajine, kot simbol pa je bil vzet znameniti karantanski klobuk, ki je simboliziral ustoličevanje. Enačenje pojmov »karantanski« s »slovenskim« nam jasno priča prav v primeru klobuka, da ustoličevanje in karantansko poreklo Koroške, kot nekdanje osrednje karantanske dežele, ni bilo samo deželni koroški simbol, ampak simbol slovenstva tudi za druge dežele, ki so izšle iz nekdanje Karantanije. Za grb današnje Dolenjske, ki je nosila tudi samo ime »Slovenska« krajina, pa se je kot nekaj najbolj tipično slovenskega kar sam od sebe ponujal slovenski tj. karantanski klobuk.

Koroški vojvode kot nasledniki karantanskih knezov so smeli nositi kot edini med plemstvom ta klobuk tudi pred samim cesarjem. Slovenski koroški kmet pred svojim vojvodom tudi ni smel

klobuka, saj ga je pravzaprav on sam ustoličeval. Klobuk pa je pomenil v srednjem veku, pravi zgodovinar dr. Josip Mal, prostost in plemenitost.

Vsebinsko, ki jo ta klobuk simbolizira, je torej tako bogata in obširna, da ji skorajda ne najdemo primere med drugimi grbi. Simboli orla, leva, medveda, konja in drugi znaki mogočnosti in sile so nekaj umetnega, prirojenega, izmišljenega za razne vladarje po stopnjah njihovega dostojanstva. Slovenski klobuk kot simbol ustoličevanja pa predstavlja posebnost karantanskega slovenskega naroda, ki sam umešča svoje kneze. Narod, za čigar pripadnike je tipičen klobuk, znak dostojanstva in svobode vsega ljudstva. Take simbolike in njene vsebine ne odtehtajo ne cesarske ne kraljevske krone.

O.

Slovo od visokega poletja

Po zadnji vojni je v Italiji počasno prišlo v navado, da mora vsakdo, ki zmore, v mesecu avgustu na neke vrste obvezen dopust. Središče teh počitnic so dnevi okrog velikega šmarna, kot so že naši predniki dali ime prazniku Marijinega vnebovzeta. Značilnost teh dopustniških dni so dolge avtomobilske kolone, plaže, ki postanejo človeška mravljišča in pa izpraznjena mesta.

Seveda pri tem ne gre brez krvnega davka na italijanskih cestah. Tako je bilo 14. in 15. avgusta kar 48 mrtvih in skoraj tisoč ranjenih, v nedeljo 19. avgusta — dan velikega povratka s počitnic — pa 11 mrtvih.

Drugače pa je bilo v velikošmarenskih dnevih v Italiji izredno mirno vzdušje. Še teroristi so nekam izginili. Poslanci in senatorji

so na moč pohiteli, da so dali zapuščeno novo Cossigovi vladi in tako lahko tudi sami odšli na počitnice. Za vlado so se izrekli krščanski demokrati, liberalci, socialdemokrati in poslanci južnotirolske Ljudske stranke. Odločilno so k uspehu vlade pri glasovanju pomagali socialisti, ki so se skupaj z republikanci vzdržali. Komunisti so seveda glasovali proti, z njimi pa še radikali, mislovci in druge še bolj levičarske skupine.

DEJAVNOST SV. OČETA

Papež Janez Pavel II. se pripravljajo, da v nedeljo 26. avgusta obišče ob obletnici izvolitve svojega prednika na papeškem prestolu Albina Lucianija njegov rojstni rojstni kraj Canale d'Agordo pri Bellunu.

V svoji poletni rezidenci Castelgandolfo pa je sv. oče v nedeljo 19. avgusta ob opoldanskem nagovoru izrazil upanje, da bo mogla Cerkev znova izpostaviti neposreden stik z velikim kitajskim narodom, ki je najbolj številan na svetu. Omenil je, da je bilo leta 1949 na Kitajskem tri milijone katoličanov ter 120 škofov, od katerih je bilo kakih 40 domačinov, duhovnikov pa 5800, od njih 2700 kitajskega porekla. Sv. oče je zaželel, da bi prišlo do pozitivnega razvoja na Kitajskem, ki bi omogočil vernikom polno versko svobodo.

Papež je tudi izrazil svojo zadovoljstvo, da je bil v zahodnoafriški državi Gvineji po osmih letih in pol spuščen iz zapore nadškof v Conacryju Čidimbo, ker da je sodeloval pri zaroti zoper predsednika Sekou Toureja.

CARTERJEVE NEVSEČNOSTI

Ameriški predsednik Carter se mora na notranjem področju ubadati z energetsko krizo, ki grozi tudi Severni Ameriki, v zunanji politiki pa mu dela preglavice zlasti izvajanje izraelsko-egiptovskega sporazuma. Na eni strani bi si rad zagotovil simpatije arabskega sveta, ki razpolaga z nafto, na drugi strani pa ne sme preveč razdražiti židovskih organizacij v ZDA, kajti njihov vpliv pri predsedniških volitvah se je dosedaj izkazal vedno za zelo pomembnega, če ne že odločilnega.

Zato mu je prišlo zelo narobe, ko je v javnost prodrla vest, da se je ameriški veleposlanik v OZN Andreu Young 26. julija na svojo roko sestal z najtesnejšim Arafatovim sodelavcem Zehdijem Terzijem, ne da bi o tem obvestil svojega nadrejenega zunanjega mini-

stra Cyrusa Vanceja. Youngu ni preostalo drugega kot da odstopi. Zadeva je za Carterja tem bolj nerodna, ker mu je Young na zadnjih predsedniških volitvah preskrbel večino črnih glasov.

KONEC BRUTALNE TIRANIJE

Dvanajst let je uspelo Franciscu Maciasu Nguemi vladati z nenavadno brutalnostjo nad Ekvatorialno Gvinejo, ki je bila pred razglasitvijo neodvisnosti španska kolonija in gospodarsko kar dobro stoječa. Njegova strahovlada pa je dosegla, da je od 300.000 prebivalcev kar ena tretjina pobegnila v tujino, druga tretjina pa se je znašla ali v zaporu ali pa bila likvidirana.

Sam se je proglasil za edino božanstvo, ki so ga morali v javnosti častiti in slaviti. V svoji nadutosti in oblastilnosti so mu bili nepotni zlasti misijonarji. Dal je zapreti vse misijonske postaje, misijonarje pa izgnal. Zanimivo pri tem je, da se je v svojem ravnanju skliceval na načela marksizma in leninizma. Končno je tudi zanj prišla ura odhoda: vojska ga je strmoglavila, on pa se je umaknil v pragozd, kjer ga sedaj iščejo, da ga postavijo pred sodišče.

NEMIRI V DVEH MUSLIMANSKIH DRŽAVAH

Iran in Afganistan sta dve muslimanski državi. V prvi vlada verski fanatik Homeini, v drugi pa skrajni levičar Taraki.

Za Homeinija je značilna njegova togost in prepričanje, da se da na podlagi korana rešiti vse probleme: politične, družbene in gospodarske. Vtika se v vse in dejansko je on novi diktator Irana. Brezposelnost je vedno večja, nezadovoljstvo se širi, manjšine se upirajo. Pretekli teden so dali veliko govoriti o sebi Kurdi, ki živijo ob meji z Irakom.

Poznavalci razmer so mnenja, da bo do konca leta Homeini bolj osvojen kot bivši perzijski šah. Če pride do spremembe oblasti, se je najbolj bati levičarskih fedajinov, ki jih Homeini stalno v govorih napada. So zelo dobro organizirani in so se ob begu šaha v tujino krepko oskrbeli z orožjem iz vojaških skladišč.

V Afganistanu pa je položaj obraten: na oblasti je Taraki, ki je lani ob sovjetski pomoči izvedel državni udar, razglasil ljudsko republiko in se naslanja na sovjetske izvedence, ki jih je v deželi, zlasti v prestolnici Kabulu več tisoč.

Pri uresničevanju rdečega raja je premalo računal na odpor strogo vernega muslimanskega prebivalstva. Več kot polovica države je že v rokah gverilcev, ki dobivajo pomoč iz sosednjih držav Pakistana in Irana. Zlasti so predmet napadov sovjetski svetovalci in vojaški izvedenci. Sovjetska zveza si prizadeva na vse kriplje, da ohrani Tarakija na oblasti, kar pa ne bo lahko. Vse se zdi, da bo postal Afganistan za Ruso to kar je bil za Amerikance Vietnam, če bodo šli v podpiranju Tarakija do konca. Tudi Kitajska se pripravlja, da spodnese sovjetski vpliv.

Tako nastaja za svetovni mir novo nevarno žarišče. ZDA ves položaj pozorno zasledujejo. Ne bi se rade opekle kot v Vietnamu, toda njihova mornarica v Perzijskem zalivu je pripravljena, da nastopi v primeru resnične potrebe.

OKNO V DANAŠNJI SVET

Vietnamski begunci dospeli v Italijo

Križarki »Vittorio Veneto« in »Andrea Doria« ter pomožna ladja »Stromboli« so v ponedeljek 20. avgusta priplule v Benetke s kaj nenavadnim tovorom. Pripeljale so 891 vietnamskih beguncem, ki so jih rešile pred poginom v Južnokitajskem morju. Se isti dan je bilo 146 teh beguncem prepeljenih v taborišče na Padričah nad Trstom, kjer so dobili nameštitev v dveh stanovanjskih blokih. V taborišču je že 382 drugih beguncem iz vzhodnih držav.

Umrl je kardinal Ottaviani

V starosti 89 let je 3. avgusta umrl kardinal Ottaviani. Rojen v Rimu je vse življenje preživel v tem mestu. Kot duhovnik je deloval v raznih osrednjih organih Cerkve. Leta 1953 ga je papež Pij XII. imenoval za kardinala. Vrsto let je nato vodil Kongregacijo sv. oficija, ki so jo po zadnjem koncilu preimenovali v Kongregacijo za verski nauk in jo je za njim prevzel zagrebški nadškof kardinal Franjo Šeper.

Krst v papeški poletni rezidenci

V soboto 11. avgusta je sveti oče v svoji kapeli v Castelgandolfu krstil sina angleške družine Biller. V aprilu sta bila zakonca Stephen in Janine Biller pri papeški avdienci. Ko je sveti oče opazil, da gospa pričakuje otroka, je obljubil, da ga bo on krstil. Otrok se je rodil 22. junija. Pri sv. krstu so mu dali ime Alexis Stanislaus. Ime Stanislav so mu dodali, ker je stolnica v Krakovu, kjer je bil sv. oče škof, posvečena svetemu Stanislavu.

Smrt ameriškega kardinala

V sedemdesetem letu starosti je umrl kardinal John Joseph Wright, prefekt kongregacije za duhovnike. Pred imenovanjem za prefekta je vodil škofijo Pittsburg v Ameriki. V zadnjih mesecih se je podvrnil več operacijam, ki pa mu niso vrnila zdravja.

Katoliški škof poziva k obnovi države

Nadškof Miguel Obando Bravo, nadškof v Managui, ki je prestolnica srednjeameriške države Nicaragua, je bil oster kritik diktatorskega režima generala Somoze. Po njegovem zrušenju pa prav tako z nič manjšo odločnostjo opozarja nove oblasti na njihove dolžnosti.

Pri slovesni sv. maši je pozval nove državne voditelje, naj pri polaganju temeljev novega reda v državi ne izgubijo izpred oči napak, ki so jih zagrešili prejšnji oblastniki. »Pri obnovi dežele ne smemo prezreti Boga in njegovih zapovedi,«

je jasno povedal nadškof. Treba je misliti na prihodnost, med sprtimi pa mora priti do pomirjenja in sprave.

★

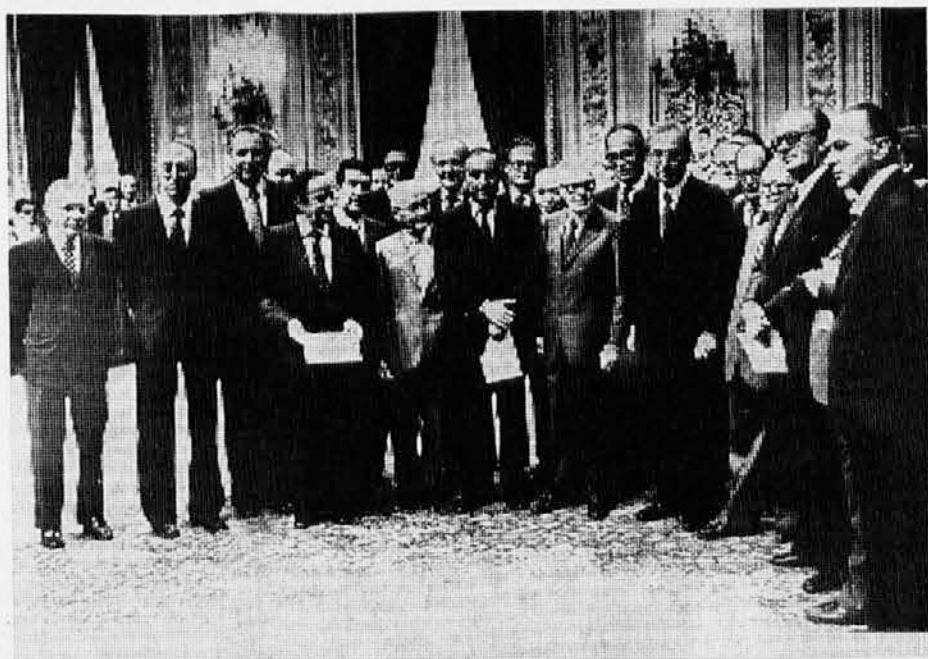
■ Pred 25 leti je 19. avgusta 1954 umrl v starosti 73 let na svojem domu v Val Sugani (Trento) Alcide De Gasperi, eden ustanoviteljev Krščanske demokracije. Od leta 1945 do 1953 je bil nepretrgano ministrski predsednik.

■ V Argentini je bil aretiran Giovanni Ventura, založnik v Trevisu, ki je bil skupno s Francom Fredo in Guidom Gianettijem obsojen v Catanzaru zaradi pokola v Kmečki banki v Milanu na dosmrtno ječo. Venturi je pred razglasitvijo obsodbe pred sedmimi meseci uspelo uiti iz Catanzara.

■ Med oceansko regato jadrnic, ki je potekala med Irsko in Anglijo, je vihar zajel skoraj vseh 400 tekmujočih jadrnic ter jih 25 prevrnil. Pri tem je 17 udeležencev utonilo. Med žrtvami je tudi 32-letni Bruno Catalan iz Trsta.

■ Na delovnem obisku na Poljskem se je mudil tri dni zahodnonemški kancler Schmidt, kjer ga je sprejel partijski voditelj Edward Gierk. V ospredju pogovorov so bila gospodarska vprašanja.

■ V glavnem mestu Centralnoafriškega cesarstva je prišlo do pokola 200 otrok. Ljudstvo se je namreč uprlo sklepu cesarja Bokasse, da morajo vsi ljudsko-šolski otroci imeti poseben predpasnik, ki pa so ga prodajali le v eni trgovini, katera je bila last ene cesarjevih žena. Pri ljudskem uporu je bilo ubitih kakih 150 ljudi, veliko oseb, otrok in odraslih pa aretiranih. Mednarodna preiskovalna komisija je ugotovila, da so člani cesarske garde pobili v zaporu 200 otrok.

Nova Italijanska vlada, ki ji predseduje Francesco Cossiga

SLOVENSKI ZAMEJSKI JAMBOREE 1979

Jamboree! Ob tej besedi se mi porodi kup spominov na to čudovito doživetje. Prav to »srečanje«, ki se je v začetku zdelo čisto navadno snidenje s skavti iz drugih krajev, mi sedaj, ko je že vse mimo, pomeni nekaj izrednega.

Kako lep je občutek, da je to srečanje v tebi nekaj spremenilo, te napolnilo z novimi vtisi in spoznanji. Zelo zanimivo je živeti z mladimi, ki stremijo za podobnimi cilji in iščejo življenja vrednih idealov. V njihovi sredi se počutiš enak med enakimi. Skupaj z njimi skušaš stopati po poti, ki jo je mladim začrtal Baden Powell in na njej udeležiti zamisli velikega ustanovitelja skavtstva. Med njimi lahko uresničuješ ideale bratstva in medsebojne ljubezni. Prav to dvojje te potem privede do tesnejše združitve s skavti, ki so ti lahko po kraju izvora še tako oddaljeni, a so ti istočasno po miselnosti blizu.

Zal pa se taki ideali marsikdaj zrušijo; vse vezi, ki so nas prej družile, počasi popustijo. Tedaj se zavemo, da niso ti ideali nekaj malenkostnega, vsakdanjega in lahko uresničljivega. Pravi skavtizem zahteva odpovedi in razdajanja samih sebe.

Tudi na jamboreju je bilo veliko takih primerov. Včasih je bilo s sobraty sila težko vzpostaviti prijateljski odnos. Toda, kako veliko je bilo ob koncu zadoščenje! Napolnilo te je z resnično srečo. In, kako težko je bilo slovo! Ni bilo lahko pretrgati vezi, ki so nas prej družile in za katere smo se morali večkrat tako truditi.

V nas je ena sama velika želja: da bi se kmalu zopet srečali na nepozabnem jamboreju.

Neukrotljiva mačka

SLOVESNO ODPRTJE TABORA

V sredo 25. julija smo imeli skavti slovesno odprtje II. zamejskega jamboreja. Goričani in Tržačani smo na kraj taborjenja dospeli že dva dni prej. Korošci pa so prišli šele tisti dan zjutraj; postavili so šotore, kuhinjo in druge zgradbe, popoldne pa je bila skupna otvoritev. Otvoritve smo se udeležili vsi v kroju. Zbrali smo se okrog glavnega oltarja, ki je stal ob treh mogočnih jamborih; tu so kmalu zaplapolale zastave: koroška, tržaška in goriška.

Ko smo vsi stali v vrsti okrog jamborov, se je začela slovesnost. Najprej smo zapeli običajno pesem Jamboree, takoj za tem pa je sledilo dviganje zastav. Spregovorili so nato predstavniki raznih podtaborov, in sicer za Koroško Franc Kristof, za Tržaško Vinko Ozbič, za Goriško pa Franka Ferletič. Poleg njih sta nas pozdravila še volčič in veverica iz Trsta.

Visoka gosta so ob prihodu sprejeli voditelji podtaborov ter njihovi duhovni vodje. Skavti in skavtinja celega tabora smo se zbrali ob velikem oltarju, kjer se je vršila tudi sv. maša. Maševal je goriški nadškof Cocolin. Z velikim navdušenjem smo sledili sv. maši s tem, da smo zbrano odgovarjali z napevi. Sledilo je sv. obhajilo, katerega je prejel mnogo članov. Med mašo smo skavti celega tabora izrekli prošnje, ob zaključku pa smo Goričani prebrali nakej misli in se prisrčno zahvalili škofoma za obisk. Po maši smo se vsi približali oltarju in s skavtskimi pesmimi izrazili škofoma vso svojo ljubezen in zadovoljstvo nad obiskom.

Pred odhodom smo škofa povabili v kuhinjo na zakusko. Po zakuski smo Goričani poprosili nadškofa Cocolina za kratek razgovor. Tržačani so pa intervjuvali škofa Bellomija.

Na taboru se je po odhodu škofov počasi vse umirilo. Nastopil je mrak. Ob večernem tabornem ognju smo zaključili zelo pomemben dan našega taborjenja.

Iznajdljiva mačka

TRŽAŠKI VEČER

Povezanost in številnost naše skavtske družine je bila seveda najbolj razvidna ob skupnih slovesnostih in manifestacijah. Do svojega pravega izraza pa je prišla še najbolj ob skupnih tabornih ognjih.

Ti predstavljajo nenavaden agregacijski moment za vso taborno skupnost: za njen »aktivni del«, ki je angažiran pri pripravi programa in tudi za njen »pasivni del«, ki prvemu sledi le kot občinstvo. Vsaka organizacija si zamisli čimbolj izviran program, ki ne sloni le na skečih in komičnih točkah, pač pa je v njem mesta tudi za razmišljanje ob spremljavi glasbe, plesa, za pevske nastope, za pripovedi o značilnosti vsake organizacije in kraja, iz katerega ta prihaja.

Prvi tak osrednji večer je bil na vrsti 1. avgusta; pripravila sta ga oba tržaška podtabora. Najprej so roverji in popotnice prikazali resnejši del, ki je obravnaval obdobje nacifašistične okupacije na Tržaškem. Nato so bili na vrsti mlajši, ki so nastopili v kar se da naravnem vzdušju in predstavili koroškimi in goriškimi bratom in sestram kulturne značilnosti iz svoje bližnje preteklosti in trenutke sodobnega življenja v tržaškem mestu in zaledju. V dobrem satiričnem prikazu političnih manevrov zoper Slovence in drugih situacij, v dramatizirani predstavitvi starih vaških navad, je bil res privlačen in posrečen nastop vseh, sedaj ironičen in celo sarkastičen, sedaj pa še-

če se v notranjosti slehernega goriškega skavta, ki mu je znan uspeh iz prejšnjih let, pojavlja nemir, da bi kaj takega ne mogel več doživeti, se zunanost predstavlja kar v najbolj pisani in razkošni obliki. Goriškemu vodstvu je prišlo namreč na misel, da bi predstavilo veliki varieté tj. zabavno predstavo v lepo opremljenem goriškem »gledališču«. Ze zjutraj pri skupnem dviganju zastave sta dve dekleti v narodnih nošah izročila posameznim podtaborom vabila za prireditev. Sredi dneva pa sta »ogromen skavt in neznan bitje« z velikimi razglasnimi letaki prepotovala ves taborni prostor in v vpitjem obračala pozornost naše. Letaki so razlagali spored večera, svetovali gledalcem primerna oblačila in opozarjali na nagrajevanje najlepših parov.

Vsakomur pa je bil ob vzhodu v »gledališču« na voljo metuljček ali pentlja. Mešane dvojice so se v blesku bleščočih kostumov zvrščale pred vzhodom in se v vedrem razpoloženju pripravljale na vstop v »opero«. Vzdušje je bilo sijajno, spored je bil tudi zelo povezan, točke so bile zabavne, poučne in resne vsebine, tako da je bilo postreženo publikki vseh vrst in starosti. Predalec bi šel, ko bi moral opati vsako točko zase. Podrobnejše poročilo goriškega večera bo objavljeno v prvih številkah našega lista »Planike«. Kljub zavzetosti organizatorjev pri formalni in vsebinski pripravi in izpeljavi večera se je publika ostalih podtaborov izkazala precej hladna. Morda namerno?

Pisani Modras

KOROŠKI VEČER

V soboto 4. avgusta je bil na taboru Koroški večer. Vsi smo ga zelo pričakovali, saj je bil večkrat prenesen.

Zbrali smo se, kot pri ostalih skupnih tabornih ognjih, nekje ob devetih uri zvečer. Tokrat je bil ogenj v bližini koroškega podtabora. Program se je začel s pesmijo. Sledili so razni skeči in zabavne pesmi. Koroški bratje so nas zelo zabavali, saj so njih narečje, vedenje ter način prikazovanja smešnih prizorov zelo zabavni in prikupni.

Tudi pesmi so bile dobro izbrane. Bile so skoraj vse različne od tistih tradicionalnih pesmi, ki jih pojejo običajno ob raznih srečanjih in tabornih ognjih.

Kot zadnja točka je bil resni del. Koroški skavti so nam pokazali z raznimi prizori, kako ravna Avstrija z njimi. Obravnavali so predvsem problem dvojezičnosti cestnih tabel ter dvojezičnosti na splošno.

Maks, koroški skavt, je za zaključek še nekaj občuteno recital. Vse pa je prežarjala glasba.

Sledila je duhovna misel koroškega duhovnega vodje in skupna molitev.

Pri tem tretjem skupnem srečanju smo se še bolj povezali med seboj. Zamejski Slovenci v Italiji smo se popolnoma solidizirali s koroškimi Slovenci, saj je njih borba za obstoj narodnosti precej težja od naše.

Tiha Puma

ZASTAVA — ČASOPIS NA JAMBOREEJU

Casopis smo pripravljali pozno ponoči, po tabornih ognjih. Najprej so bile potrebne pripravljalne seje, nato, ko so bili članki pripravljeni, jih je bilo treba še natipkati in razmnožiti. Mislim, da ne bom zlepa pozabil, kako smo v velikem šotoru eni tipkali, drugi popravljali, risali, narekovali, urejali itd.; ali pa, kako smo skoraj do jutra spravljali skupaj razmnožene strani.

»Zastava« ima 33 strani. Risbe je pripravil koroški skavt Franc Kristof. Vsebinsko je zelo pestra, tako tudi kakovost člankov; avtorji so namreč različnih starosti, od volčičev do starejših roverjev in popotnic. Ko listam časopis, opažam v njem poleg resnejših člankov in poročil tudi nekaj poezije in čustvene proze.

»Zastava« je časopis v stilu skavtskih mesečnih glasil, kot so Planika za SGS, Jambor za STS in Plamen ljubezni za SKS. Vrednost in pomen pa ima zato, ker je izšel na taboru, kjer ni običajnih možnosti za tisk. Organizatorjem jamboreja gre zato pohvala za uspešno pobudo.

Naj še omenim, da so na jamboreju tržaški skavti izdali še list »Pod Mangartom« z novicami o svojih podtaborih in z rezultati športnih iger.

Mogočni Orel

RAZNE DEJAVNOSTI NA JAMBOREEJU

Poleg vseh omenjenih skupnih dejavnosti je bilo na jamboreju še mnogo drugih, ki so prav tako zbudile veliko zanimanja in navdušenja. Nikakor ne moremo mimo dneva športa, ko so se skavti pomerili v fizični moči in vzdržnosti, ko so bile na programu najrazličnejše športne

Goriški večer na taboru. Razdeljevanje vabil

panoge in raznovrstne tekme in so vsi udeleženci različnih taborov živahno navijali za svoje tekmovalce.

Ne moremo niti mimo dneva izražanja, ki je skavtom nudil možnost, da so dokazali svojo fantazijo in zmoglost v pisanju, risanju, modeliranju, pionieristiki in raznih drugih izraznih tehnikah.

En dan smo na jamboreju v celoti posvetili pokrajinski problematiki posameznih skupin in narodnostnemu vprašanju v zamejstvu. Nadvse zanimivo je bilo ob tej priložnosti delo posameznih podtaborov, ki so na najrazličnejše načine prikazali svojo pokrajino, in pa popoldanski razgovor z dr. Matevžem Grilcem in dr. Dragom Stoko, o čemer bomo še poročali prihodnjice.

Tudi dejavnosti, ki jih je vodil vsak podtabor zase in posegi posameznih skupin so imeli na jamboreju svojo važnost in jih nikakor ne smemo podcenjevati, čeprav so imeli v primeri s skupnimi akcijami veliko manjši odmev. O vsem tem bo še govora v naslednjih številkah našega časopisa. Gradiva se je namreč nabralo preveč, da bi ga lahko objavili v celoti v eni sami številki.

GRENKI ODMEVI ZADNJIH DNI

V veselem razpoloženju so se hitro bližali zadnji dnevi našega taborjenja in že smo skavti v raznih časopisih in po radiu vabili vse svoje znanee in prijatelje na zaključno slovesnost ob zadnjem tabornem ognju.

Prav takrat pa je v našo taborno življenje posegla huda nesreča, ki je kruto odjeknila po vsem taboru. Vsa dejavnost se je odslej odvijala v vzdušju velike zaskrbljenosti in ob nenehni misli na brate, ki so težko poškodovani ležali v bolnišnici.

Molče smo se skavti pred odhodom zbrali okrog svojih mogočnih jamborov in ob tihi pesmi zadnjič snemali zastave. Tudi poslovilni taborni ogenj je v vseh zbujačal neko čudno tesnobo, resne točke programa in otožne pesmi, ki so se odvijale ob njem pa so vsem klicale v spomin prijatelje, ki jih ni bilo zraven.

Ob koncu smo vsi stopili v krog, ogromen krog, ki je zajel skoro ves travnik in tesno drug ob drugem zapeli pesem slovesa. To slovo je bilo drugačno od tistih, ki običajno spremljajo zaključek vsakega tabora. Ni bila to samo žalost zaradi ločitve od vseh prijateljev, pač pa grenka slutnja in bojazen, da bi se morali od koga za vedno posloviti.

Prav kmalu, prekmalu, smo se vsi skavti, koroški, tržaški in goriški še enkrat srečali. Takega srečanja si nihče izmed nas ni želel, saj je pomenilo dokončno izgubo in zadnje slovo od našega tržaškega brata Marjučija. Zamisljeni in tihi smo vsi skavti sledili njegovi krsti in ob odprtem grobu še vedno mislili na vse tiste doživljaje, ki so nas z Marjučijem tako tesno povezovali.

»In vendar«, so v svojem poslovilnem govoru dejali goriški skavti, »vstaja sedaj, ko Marjučija ni več, njegova podoba vse bolj živa in jasna pred nami. Vest o njegovi smrti ni zbudila v nas samo globoke žalosti in grenkega občutka težke izgube, pač pa je v nas okrepila tudi voljo, da njegovo delo nadaljujemo, da s svojo zavzetostjo zapolnimo praznino, ki jo je Marjučij pustil za sabo. Življenje se zanj tu ne zaključuje, življenje se v vsem svojem hitrem ritmu nadaljuje. In Marjučij bo prav tako kot nekateri drugi naši mrtvi bratje ostal svetel plamen sredi velike skavtske družine, plamen, ki bo vsem nam omogočal, da bomo nadaljevali po njegovih stopinjah in tako počasi dopolnjevali in dokončali vse tisto, za kar se je on v vsej vnemi in mladostni zanesenosti potegoval. Spomin nanj in njegova neopazna prisotnost bo vsem nam v spodbudo in trajen poziv k odprtosti in nesebični dejavnosti.«

Brinjevka

S TRŽAŠKEGA

Dušnopastirski tečaj v Trstu

Kot je bilo napovedano, se je vršil prve dni avgusta v domu duhovnih vaj »Le beatitudin« v Trstu 18. dušnopastirski tečaj zamejskih in izseljenških duhovnikov. Namen teh tečajev je vsaj enkrat na leto srečanje duhovnikov iz škofij Trsta, Gorice, Vidma, Celovca ter Rima in duhovnikov, ki skrbijo za slovenske izseljence po Zahodni Evropi. Na tečaju si udeleženci izmenjajo tudi dušnopastirske izkušnje in se seznanijo z novimi prijemi na raznih dušnopastirskih poljih.

Letos nam je dr. France Oražem iz bogoslovne fakultete v Ljubljani govoril o liturgiji, kanonik Jože Kvas iz ljubljanske stolnice pa o skrbi za bolne brate in sestre. Zbralo se nas je 45 duhovnikov in zvedeli smo marsikaj zanimivega ter koristnega od predavateljev kot tudi od sobratov, ki delajo za božje kraljestvo v zelo raznovrstnem okolju in razmerah. Tečaj je obiskal tudi tržaški škof msgr. Lovrenc Bellomi, ki je prvi dan voliti somaševanje in nam duhovnikom spregovoril po evangeliju toplo in prisrčno v naši govorici.

Eden izmed večerov je bil posvečen tudi razvedrilu, kjer smo v barvnem filmu videli našo lepo primorsko zemljo in pokušali kapljico naših Brd in Krasa. Upamo, da so sobratje odnesli s tečaja najlepše vtise in se vrnili poživljeni zopet na svoje vsakdanje dušnopastirsko delo.

Udeleženci

Nabrežina

Praznovanje sv. Roka smo obhajali najprej v četrtek 16. avgusta v družbi novomašnika iz Ajdovščine Ivana Gregorca. Po tradicionalni pesmi »Novomašnik bod' pozdravljen« ga je pozdravil skavt Peter Doljak, dekle v narodni noši pa s cvetjem, medtem ko je mladina zapela ob spremljavi vijolin in piščalk. V družbi duhovnikov je nato daroval sv. mašo med ubranim petjem mešanega zbora. Sam je spregovoril o lepoti in važnosti raznih poklicev, posebej še o duhovniškem. Po novomašniškem blagoslovu je vsakemu stisnil roko z izročljivo spominke podobice. V župnišču se je še dolgo v noč zadržal z duhovniki in pevci, ki so mu zapeli vrsto pesmi. Na dvorišču pa je številno občinstvo privlačeval »Fatimski film«.

Nedeljski dež je pokvaril priprave po hišah in cestah, koder naj bi se razvila procesija, toliko zaželeno! To je motilo tudi napovedani praznik domače godbe in mladinskega teka. Zato je bilo pa v cerkvi toliko bolj prisrčno in slovesno, kjer nam dež ni mogel priti do živega. Požrtvovalne ženske roke, številni darovalci cvetja in tudi delo mladine, vse je pripomoglo, da je bila cerkev sv. Roka res v slavo Bogu in prijetno zadovoljstvo navzočih res prikupen dom vernikov!

Požrtvovalna organizacija je v vročem poletju pripravila ubrano petje glavnih mašnih pesmi v latinščini, vmes pa domače — prazniške. Na programu so bile tudi pesmi italijanskega mladinskega zbora. V družini štirih duhovnikov je škofov vikar dr. Oskar Simčič v govoru povzdignil čiščenje sv. Roka na višjo raven božje slave in bratsko-krščanskega pričevanja žive vere v današnji družbi. Govor, berila, molitve vse je bilo, kot zahtevajo razmere, dvojezično. Darovi in miloščina pa so bili v obilni meri nabrani za potrebe cerkve in za vietnamske begunce.

Po maši se je praktično praznik končal, ko smo ob blagoslovu z Najsvetejšim prisili Boga, naj nam pomaga v vsem duhovnem in materialnem življenju. Upamo, da bo ta blagoslov drugo leto zopet pred okrašeno cerkvijo ob udeležbi vseh župljanov, tudi bolnikov v slavo božjo in vsem v blagoslov!

Koroški večer: v boju za narodne pravice

Povedati moramo namreč, da so hoteli biti tudi oni prisotni na odprtju jamboreja.

Za zaključek smo zapeli še nekaj pesmi, nato so bili obiski po podtaborih. Takrat smo tudi prvič odprli svoj »trafiko«. Prodajali smo značke, nalepke in razglednice s skavtskimi motivi. Vse so bile delo goriške skavtinja Tatjane Košič.

Plaha mačka

OBISK DVEH ŠKOFOV

V ponedeljek 30. julija je bil za nas skavte zanimiv in nepozaben dan, kajti obiskala sta nas dva izredna gosta, in sicer goriški nadškof Cocolin ter tržaški škof Bellomi.

Celo jutro smo se pripravljali na obisk. Pospravljali smo po šotorih in po celem taboru nasploh. Bili smo vsi nemirni, zlasti voditelji so hodili iz enega podtabora v drugi.

Goriški skavti smo pripravili nekaj misli, ki smo jih tudi prebrali ob koncu sv. maše. K temu so nam pripomogli tudi Korošci, ki so prispevali zaključno misel.

gav in komičen in tudi burkaški... Vedno mi bosta ostala v spominu prizora šentjakobskih »škovacinov« ter svetoivanskih »matastih«.

Dobri Gams

GORIŠKI VEČER

Ko mrak leže nad šotorasto planjavo in na nebesnem svodu zažarijo prve zvezde, se v velikem taboru pojavi tu pa tam nemirna svetloba baterij, podobna tisti, ki jo ustvarjajo poletne kresnice. Sredi te nočne temine, ki se vedno bolj stopnjuje že zaradi naravnega položaja doline Koritnice sredi mogočnih skalnatih sten okoliških gora, smo priča očarljivemu razpoloženju, ki vlada pred zažigom lesene grmade.

Tako bi lahko čutil natančen opazovalec, ki je prvič prisoten ob kakem skavtskem ognju. Neznana sta mu trud in zaskrbljenost, ki motita umirjenost in zbranstvo nastopajočih in organizatorjev večera. Njegov spomin ne sega nazaj v obujanje nepozabnih in neponovljivih vtisov goriškega večera na prvem Jamboreju leta 1976.

Po stopinjah svetih bratov Cirila in Metoda

Da bo naše letošnje ekumensko romanje v Rim, Firence in Ravenno vsaj nekoliko posnemalo romanje svetih bratov, poglejmo na kratko, kako se je to prvo ekumensko potovanje v Rim pravzaprav vršilo in s kakšnimi cilji in nameni.

Po štirih letih misijonarskega delovanja na Moravskem sta Ciril in Metod čutila potrebo in dolžnost, da se predstavita v Rimu in podasta sv. očetu obračun svojega dela. To so narekemale tudi že same okoliščine tega nenavadnega načina oznanjevanja božjega nauka, ki je bil vsaj na Zahodu nekaj novega. Namreč bogoslužje v domačem jeziku in s pomočjo predvsem domačih oznanjevalcev.

Prav to je vzbudilo pozornost in nasprotovanje zlasti nemških škofov pa tudi italijanskih menihov in duhovnikov, kakor sta se morala sveta brata kmalu prepričati na svoji poti skozi Benetke. Prav gotovo so bile pritožbe že v Rimu in je verjetno sam papež povabil solunska oznanjevalca, da mu izčrpno poročata o zadevi.

Seveda sta Ciril in Metod hotela na svojem potovanju v Rim predvsem počastiti, kot prava romarja, grob sv. Petra apostola, ki je že od prvih časov veljal za temelj vere in edinosti med kristjani. Obenem pa počastiti Petrovega naslednika in mu izraziti vdanost tudi v imenu slovanskih rodov, ki so postopoma prihajali v Kristusovo Cerkve.

Taka vdanost ni bila samo priložnostnega značaja, ampak je zadobila še poseben pomen, ko so se na Vzhodu že začeli zbirati temni oblaki skorajšnjega razkola. Kot odlično priporočilo v Rimu sta sveta brata nosila s seboj že iz Krima relikvije sv. Klementa, papeža in mučenca, ki so ga Rimljani že stoletja goreče častili, pa nihče ni vedel za njegove telesne ostanke.

Prav gotovo pa so bile za solunska apostola najdragocenejša popotnica v Rim nove bogoslužne knjige v slovanskem jeziku, za katere sta hotela prositi Apostolski sedež potrditev in blagoslov, da bi se v novi obliki oznanjevala božja beseda slovanskim rodovom, ki so prihajali na zgodovinsko pozornico Evrope.

Pri srcu jima je bila tudi ustanovitev slovanske samostojne nadškofije, ki bi dala tem novim krščanskim narodom možnost, da se polnopravno vključijo v cerkevno zgradbo. V ta namen sta Ciril in Metod pripeljala s seboj tudi vrsto slovanskih bogoslovcev, ki naj bi bili v Rimu posvečeni v mašnike in se tako dali Cerkvi na razpolago za službo med Slovani.

Lahko rečemo, da sta sveta brata v glavnem vse dosegla, kar sta želela. Svete knjige so bile položene na oltar v cerkvi sv. Marije Velike ob jaslicah in dobile potrditev najvišje cerkvene oblasti. Tudi nekaj novih duhovnikov in diakonov je bilo posvečenih. Oba brata pa naj bi bila posvečena v škofa.

Na to prijetno razpoloženje pa je padla kot bridka preizkušnja smrt sv. Cirila (14. februarja 869), ki je vrgla v globoko žalost slovansko poslanstvo v Rimu. Ciril je omahnil prav sredi dela, utrujen od skrajnosti, a zrel za nebesa. Sam Metod je ostal nekoliko negotov, ali naj sam nadaljuje začetno misijonarjenje med Slovani. Mikala ga je domovina in morda meniško življenje na Olimpu. Tudi Cirilovo truplo bi rad prenesel domov in potolažil mater. Vendar ga je še pravočasno, na smrtni postelji, spodbudil brat Ciril, naj ne zapušča Slovanov in naj vztraja na začetnem delu.

Tako ohrabren se je Metod vrnil na Moravsko in v Panonijo, tokrat kot škof s številnimi sodelavci in učenci, ki bodo složno uresničevali Cirilovo misijonsko poslanstvo. Vendar so to bila leta ne samo trdega dela in snovanja, temveč pravega mučeništva in trpljenja. Saj je bil Metod vržen celo dve leti v ječo in bil še drugače preganjan. Se dvakrat je medtem potoval v Rim, da okrepí svojo navezanost na papeža in Cerkev, in vse do smrti (885) je vztrajal v težkih okoliščinah, ko so ga celo slovanski knezi zapuščali.

Na vse to bomo torej mislili na našem letošnjem ekumenskem potovanju — po stopinjah solunskih bratov, ki sta v Rim potovala prav po teh naših krajih: iz Panonije prek Ptuj in Ljubljane (Poetovium in Aemona), po Vipavski dolini in Oglej in Benetke, kakor je takrat vodila rimska cesta.

Tudi mi bomo počastili grob sv. Petra in ob njem obnovili in utrdili svojo vero. In zvestobo Cerkvi. Počastili bomo tudi s. očeta, prvega Slovana na Apostolskem sedežu, in molili po njegovih namelih. In vemo, da so ti nameni predvsem ekumenski, ki zadevajo edinost in spravo med kristjani.

Zal bomo šli v Rim brez naših bogo-

slovcev in novomašnikov. Pa še druge težave in bridkosti nas stiskajo: nevera mnogih naših ljudi, ki se vsebolj pogrezajo v življenjski in ideološki materializem; naša narodna manjšina, ki se srečuje z novimi nasprotovanji za svoj obstoj in napredek. Naj bi se vrnili iz Rima potolaženi in okrepljeni za novo delo in boje, ki nas čakajo v prihodnje!

A. K.

Dolina

Interpelacija občinskega svetovaleca SSK Borisa Gombača, ki jo je 10. avgusta 1979 naslovil na dolinsko občinsko upravo. V njej pravi: »V zvezi z izredno kritičnim stanjem javnih prevozov v naši občini in z neizpolnjenimi volilnimi izjavami te občinske uprave, da bodo vse vaše naše občine povezane s pokrajinsko prometno mrežo javnega prevoza, ki ga upravlja danes konzorcij ACT, vprašujem občinsko upravo, kako misli ukrepati v dobro naših ljudi, potem ko je komisar ob nespremenjenem kroničnem stanju odredil povišanje vozovnic ter glede na to, da je privatno prevozno podjetje, ki povezuje našo občino s tržaško preko Boršta ukinilo s 1. avgustom nedeljske ter prazniške vožnje.«

Zadnja pot in slovo od mladega skavta

Pok. skavt Mariuči Ciani

Po več kot enem tednu nezvesti je v šempetarski bolnici v soboto 11. avgusta umrl Mariuči Ciani, mladi skavt, ki se je ponesrečil na predelski cesti pri Strmecu v petek 3. avgusta. Udarac v glavo je bil prehud, tako da mu zdravniška skrb ni več mogla pomagati.

Mrtvega so ga prepeljali v rojstno vas Kontovel, kjer je bil v četrtek 16. avgusta popoldne ob 5. uri pogreb. Ob svojem bratu-skavtu so se zbrali zelo številni skavti in skavtine s Tržaškega in tudi z Goriškega; prišla je tudi delegacija s Koroške, saj so letos vsi zamejski skavti imeli skupno taborjenje prav pod Predelom v dolini Koritnice.

Pred Drago 1979

Se teden dni nas loči od začetka študijskih dnevo, ki jih letos že štirinajstič prireja Društvo slovenskih izobražencev iz Trsta. Prireditelj bo že tretjič zaporedno v parku Finžgarjevega doma na Opčinah, kljub temu pa ohranja ime po vasici pod Bazovico, kjer je bila vsa začetna leta od 1966, rojstnega datuma te pomembne in široko poznane kulturno-politične pobude slovenskih demokratov in katoličanov v zamejstvu.

Medtem ko živahno potekajo še zadnje tehnične in organizacijske priprave za letošnje DRAGO, je sam program seveda izdelan že več mesecev ter je bil tudi objavljen v posebnem biltenu.

Začetek študijskih dni bo v petek, 30. avgusta ob 18. uri, ko bodo organizatorji predstavili javnosti in običilno letošnje predavatelje. To bo na sedežu Društva slovenskih izobražencev v Trstu, Donizetijeva 3. Po predstavitvi bo zakuska in družabno srečanje.

Naslednjega dne ob 16.30 bo pravi začetek DRAGE. Sobotno predavanje ima naslov »Bohinj: ob 40-letnici neke vizije«. Predavatelj, odlična slovenska osebnost, bo spregovoril o znamenitem bohinjskem študijskem dnevu, ki ga je tik pred izbruhom druge svetovne vojne organiziralo

Marijin praznik na Pečah

Ko smo na Marijin praznik 15. avgusta prišli prvi romarji na Peče v Glinščici, je bilo po stenah okrog Marijine slike več deset manjših okroglih vencev in cerkev vsa lepo pometena. Solske sestre iz Boršta so dan prej romale na Peče in vse okrasile in še očistile, kolikor so mogle. Kmalu pred napovedano uro za romarsko mašo so prišle dečki, šolarji iz počitniške kolonije v Dragi. Prinesli so velike zelene veje, s katerimi smo lahko hitro okrasili velike stene in tako vsaj delno pokrili umazanijo, s katero so požigalci cerkvenega predverja in drugi poznejši turisti v teh zadnjih mesecih Marijino božjo hišo na Pečah oskrunili.

Naše opasilo na Pečah: prav po romarsko smo pod vodstvom štirih duhovnikov zmolili rožni venec, potem imeli sveto mašo in končno še Marijine litanije. »Saj ni bilo kratko, a je vse tako hitro minilo, ker je bilo vse tako živahno,« tako sta se izrazila dva mlajša moža iz Trsta. Duhovnik-pridigar nam je v tej oskrunjeni in delno požgani cerkvi lepo razložil pomen in bistvo žive Cerkve in pomen zi-

dane cerkve, v kateri se zbiramo. Cerkevna stavba postane takoj muzej ali podrtija, če ni več prave žive Cerkve!

Med žalostnimi napisi po stenah so tudi besede obsodbe tega razdejanja in celo vabilo dobrim ljudem s to željo: kdor pride v to oskrunjeno cerkev, naj kaj napravi, da bo cerkev bolj čista in lepša. Mi smo napravili za letošnje opasilo, kar smo mogli, sedaj pa odprta cerkev na Pečah zopet sameva, saj vrat in oken ni več.

Zelo želimo, da bi pristojni uradi za to jesen napravili močna železna vrata, da bi bila tako cerkev dobro zaprta. V teku leta bi tudi očistili stene in tako bi drugo leto za novi Veliki Smaren ta naša starodavna Marijina hiša božja zopet sprejemala romarje, predvsem iz vsega Brega kakor iz Trsta. Dokler se naši ljudje tako radi in v tako velikem številu zbirajo celo v hriboviti cerkvi na Pečah, tako dolgo takšne hiše božje ne smejo postati muzeji in še manj razvaline.

Rojan

Letos posega smrt precej pogosto v naše vrste. Zbira stare in manj stare. 7. avgusta je umrl v bolnišnici 78-letni Fran Merlak, dolgoletni delavni invalid. Težko je hodil, a je bil vsako nedeljo pri maši. Rad se je ustavil v družbi. Za vse slovenske zadeve se je zanimal. Redno je bral vse naše publikacije. Predvsem pa je bil velik v prenašanju svojega trpljenja.

Komaj teden kasneje je umrla mlajša gospa Ana Vescovo (Škof). Predčasom jo je zadela možganska kap. Zdelo se je, da bo prebolela njene posledice, a je telo končno klonilo. K zadnjemu počitku jo je spremlilo zelo veliko ljudi.

Približno mesec prej nas je zapustil Ivan Novak, star 74 let. Ko smo lani ob bazoviških junakih zbirali gradivo za priložnostno brošuro, je navdušeno sodeloval. Naj bo Gospod vsem dobroten plačnik!

S. Z.

Tržaško romanje v Rim

Vsem našim rojakom-rimskim romarjem sporočamo:

1. Skupne maše za tržaške romarje v Rimu ne bo. Tržaški škof msgr. Lovrenc Bellomi bo maševal za Slovence v baziliki Marije Snežne v torek 4. septembra ob 4.30 popoldne. Prav tako bo g. škof vodil sklepno pobožnost našega romanja v Cincittà v sredo 5. sept. popoldne ob 3.30. Istega dne v sredo zjutraj ob 8.30 imamo slovenski romarji skupno mašo v baziliki sv. Petra v kapeli sv. Pijsa X.

2. Čas za avdienco še ni znan. Pri avdienci bo pel naš cerkveni zbor in bo priložnost tudi za našo skupno pesem. Romamo v Rim, da z našim škofom pozdravimo novega papeža po tržaškem škofijskem zborovanju.

3. Vsi romarji dobijo na potovanju točen spored našega bivanja v Rimu. Ni pa mogoče ustreči številnim rojakom, ki bi se nam radi v zadnjih tednih pridružili. Sredi oktobra bo veliko romanje iz Slovenije v Rim. Takrat bi se lahko pridružili vsi, ki sedaj niso mogli. Več o tem v Katoliškem glasu, če dobimo v Rimu stanovanje. To romanje samo za 54 udeležencev bi trajalo štiri dneve (16. do 19. oktobra) in z istim sporedom kakor sedanje.

Za romarski odbor Fr. Štuhec SDB

V nedeljo 9. septembra bo na Opčinah pri Trstu

31. MARIJANSKI SHOD

Vodil ga bo tržaški g. škof. Začetek bo v Marijanišču ob 16. uri. Sodelujejo mladi. Nato bo šel sprevid s kipom Fatimske Marije do župnijske cerkve. Sledila bo na prostem sv. maša, ki jo bo daroval g. škof. Govoril bo g. Jože Kunčič, župnik v Sv. Križu pri Trstu.

Prisrčno vabljeni vsi rojaki s Tržaškega in Goriškega! Z Marijino pomočjo poglobimo vez vere ter prosimo Njenega Sina za utrditev božjega kraljestva med nami!

V primeru slabega vremena bo vse slavje potekalo v openski župnijski cerkvi.

Nesreča izseljenskega duhovnika

G. Ciril Lavrič, izseljenski duhovnik v Avstriji (Linz in Salzburg) se je ponesrečil v Dolomiti. Sedaj je v bolnišnici v Agordu. Želimo mu skorajšnjega okrevanja.

Bralci pišejo

Kamenica v znamenju asimilacije

Letos sem se prvič udeležil praznika beneških Slovencev na Kamenici in priznati moram, da sem ostal ob tem bridko razočaran.

Osrednji govor na tej množični slovenski manifestaciji je imel Ferruccio Clavara in to le v italijanskem jeziku. V tistih trenutkih sem začutil grenkobo v samem sebi, saj nisem mogel verjeti, da prisostvujem tradicionalni osrednji manifestaciji beneških Slovencev, ki se borijo za svoj narodni obstoj. Spraševal sem se: »Ali je prišla asimilacija že tako daleč, do samih organizatorjev Kamenice?«

Poleg tega sem slišal celo, da je govornik na Kamenici Ferruccio Clavara tajnik SKGZ v Benečiji. Če je to res, se mi zdi to nedopustno in vredno premisleka!

B. M., Trst

Z GORIŠKEGA

Števerjan

V soboto popoldne 18. avgusta sta sklenila zakonsko zvezo domačina Bruno Hlede, član ansambla »Lojze Hlede« z Britofa in marljiva in skrbna Jadranka Stanič z Bukovja. Mladoporočnica sta si postavila lepo hišo med Puščo in Bukovjem sredi vinogradov. Tja sta povabila številne goste. Domači župnik je hišo blagoslovil in izrazil voščila novi družini, ki naj bi postala družinska cerkev, zakonca pa družinska svečenika. Temu voščilu se pridružujejo vsi prijatelji in znanci iz Števerjana.

Družinska sreča

V družini Branka in Anke Černic, Gabrje 40 se je v torek 14. avgusta rodil sinček, ki bo pri krstu prejel ime Matjaž. Srečnima staršema naše čestitke, otroku pa želimo zdravlja in božjega varstva na bodoči življenjski poti.

Seja občinskega sveta v Števerjanu

V sredo 8. avgusta se je sestal števerjanski občinski svet, ki je odobril vrsto sklepov, v glavnem upravnega značaja. Seje se je udeležilo skoro polno število svetovalec, kar je dokaz, da je kljub počitniškemu času zanimanje svetovalec za upravo občine vedno živo.

Najprej je svet odobril vrsto sklepov občinskega odbora. Naj omenimo odobritev stroškov za prevoz otrok v šolo, podaljšanje rok za eno leto dvema izrednima uslužbencema, ki upravljata zadeve potresa in drugo.

Nadalje so občinski možje odobrili o bračun za leto 1977 ter novo delovno pogodbo za občinske uslužbence. S posebnim poudarkom pa so sprejeli sklep, da se uvede davek za izkopavanje gline ali drugega materiala v vsoti 300 lir za kuhični meter, kajti še vedno se pri nas izkopava na Prevalu in ni občina do sedaj imela nič od tega, čeprav se je izkopavanje samemu vedno protivila tudi s sodnimi postopki.

Kot zadnja točka dnevnega reda pa je bila ukinitev postopka proti notranjemu ministrstvu v zvezi s službenim staležem občinskih uslužbencev, ker je ministrstvo med tem časom zadevo uredilo.

Za zaključek naj povemo, da so bili vsi sklepi soglasno sprejeti, kar daje skelpati, da naša občinska uprava res odgovorno deluje.

Doberdobski volčiči in veverice na taborjenju

V starem, zapuščenem župnišču v Skopem se je po dolgem času zopet zbudilo življenje. Stara, častitljiva stavbica se je sedaj napolnila z razposajenim smehom in živahnim kletkom. Postala je pravcati panj s številom brenčočih čebel ali bolje brlog, kjer so se začasno ustavili naši doberdobski volčiči in veverice.

Prvi dan je bilo vreme naši prijetni družbi kaj malo naklonjeno. Lilo je brez prestanka. Kljub temu so se mali kmalu znašli. Stopili so v zanimivi ritem tabornega življenja.

Popoldne so se zbrali okrog velike mize in s polnim zanosom tekmovali v raznih igrich. Po kosilu pa so se nekateri kar sami ponudili, da bodo pomagali pri pospravljanju. Po opravljenem delu so jih zopet zaposlila tekmovalna v igrich in druge zabave.

Zgleda, da jih je skupno življenje kar najbolj pritegnilo in navdušilo. Upati je, da jim tudi v naslednjih dneh navdušenja ne bo manjkalo in da se bodo letošnjih počitnic spominjali z veseljem.

Neukrotljiva mačka

Procesija v Moši s kipom Matere božje s Prevala

Marijansko slavlje v Moši

Od 11. avgusta dalje ima prenovljeni kip Matere božje s Prevala dostojno mesto v kapeli župnijske cerkve v Moši. Ker je cerkev na Prevalu v razpadajočem stanju, ni mogoče več tam opraviti praznovanja Marije Vnebovzete. Zato se je župnik iz Moše, kamor Preval spada, odločil, da prenese to praznovanje v Mošo, kjer je že Marijin kip s Prevala.

Izredno veliko je bilo število udeležencev, ki so prišli 15. avgusta na to obnovljeno marijansko slavlje. Najprej je bila na stopnišču župne cerkve sv. maša, ki jo je opravil domači župnik Fausto Furlan. Cerkveni pevski zbor je pri tem izvajal Perosijevo mašo »Missa II Ponticalis«.

Nato se je razvila procesija s prenovljenim kipom. Bilo je navzočih kar 18 duhovnikov. Slovesnost sta oplešala domači cerkveni zbor in godba na pihala iz Turjaka. Priložnostne besede je izrekel krinski župnik msgr. Trevisan.

Procesiji je sledila družabna prireditev. Nastopili so člani folklorne skupine »Plesalci iz Ločnika« ter godba iz Turjaka. Vmes je bila tombola. Veselo razpoloženje se je nato ob točenju domačih vin nadaljevalo pozno v večer, saj je bilo vreme prirediteljem zelo naklonjeno.

— jk

Tekmovanje v pritrkavanju

V goriški predmestni župniji sv. Roka že nekaj let sem prireajo za god svojega patrona sv. Roka mednarodno tekmovanje v pritrkavanju. Pri Sv. Roku so namreč najboljši pritrkovalci v goriškem mestu, ki ob velikih praznikih zlezejo tudi v zvonik stolne cerkve, kjer so največji zvonovi v Gorici.

Letos se je tekmovanje vršilo v nedeljo pred sv. Rokom in se ga je udeležilo 15 skupin iz goriške škofije in tudi iz Slovenije. Prišli so celo pritrkovalci iz Domžal. Prvo mesto so odnesli pritrkovalci iz Vipave. Pomenljivo je pri tem to, da tvorijo to skupino sami mladi 14 in 15-letni fantje iz družine Premrlav v Vipavi. Drugo mesto so odnesli pritrkovalci iz Budanj pri Vipavi, tretje pa oni iz Domžal. Četrto in peto mesto je pripadlo pritrkovalcem iz Aiella v Furlaniji in iz San Lorenza pri Moši. Žirijo so sestavljali dekan Srečko Šuligoj iz Kanala ob Soči, ki je že veteran v žiriji, ter domačina Mario Drossi in Stacul Piero.

Sedaj, ko so že skoro povsod uvedli električno zvonjenje, je pritrkavanje po naših vaseh vedno manj. Zato je gotovo tem bolj pomembno, da se vršijo taka tekmovanja, saj pomagajo ohranjati to izrazito našo umetnost zvonjenja. Drugod po svetu namreč našega pritrkavanja ne poznajo. Poznam nekega ameriškega Slovenca, ki je iz Clevelanda prišel domov tudi zato, da še enkrat sliši »slovensko« pritrkavanje.

Zelimo zato, da bi pri Sv. Roku še naprej gojili in pomagali gojiti to našo ljudsko umetnost.

Podgora

V soboto 11. avgusta je bil v Podgori izreden pogreb. Na pokopališču smo spremlili trupelce dečka, starega komaj štiri dni, ki pa je bil silno zaželen in dolgo pričakovani. Odprl je komaj oči, zagledal luč tega sveta, vzbudil v starših najbolj rožnate upe, a se naglo poslovil in preselil v nebesa, angelček med angelčki, kjer bo čakal svoje neutolajljive starše. Udeležba v cerkvi in pri pogrebu je bila izredno velika. Sprevod tih, zbran in po-

božen. Večina je imela solzne oči. Vest o otrokovi smrti je naglo odjeknila po vasi in vzbudila presenečenje in žalost.

Zakaj tolika žalost in ginjenost ob smrti komaj rojenega otroka, ko smo vajeni slišati od vsehposod samo o umorih, o smrtnih nesrečah ter navadno ostanemo brezbržni?

Gre za starše tega dečka: za Stefana Vogriča in Ljubko Leupušček. Kdo ne pozna Stefana v Podgori in drugod, tega našega dobrega prijatelja, vedno pripravljenega za uslugo, vedno vedrega značaja, zavednega kristjana, vedno s prijetno besedo na ustih? Zato smo se zgrnili okrog potrtega Stefana, a vdanega v božjo voljo, in mu bolj z molkom kakor z besedami izrekli sožalje ter izkazali sočutje.

Števerjanski vestnik št. 5

Ta številka je dvojna ter je za meseca julij-avgust 1979. Največ prostora zavzemata poročilo in komentar o IX. zamejskem festivalu v Števerjanu 7. in 8. julija letos. Obširen je tudi prikaz delovanja ansambla »L. Hled« po uspešnem nastopu v ZDA. Objavljene so novice iz občinske knjižnice, ki je v bivši osnovni šoli na Valerišču in je odprta vsak torek, četrtek in soboto od 18. do 20. ure. Prav tako so objavljeni šolski uspehi števerjanske mladine. Nadalje najdemo članek o delovanju števerjanske pošte, kar je povzročilo precej negotovanja pri prizadejih. Zvemo tudi, kako deluje župnijski pastoralni svet, poleg tega pa tudi o obisku otroškega zbora iz Mačkolj. Večji članek »Življenje« nudi razmišljanje, kako nam bi bilo treba živeti.

DAROV

Za sklad katoliškega tiska: A.K., Gorica 20.000; Milena Čeudek 5.000; v spomin pok. Angele Kacin družina Simčič iz Trsta 10.000 lir.

Za Katol. dom: Marijina družba 20.000; N. N. 20.000; N. N. 10.000; razni 50.000 lir.

Za Zavod sv. Družine: H.V. namesto cvetja na grob Angele Kacin 10.000; iz zapuščine Any Mulej 50.000; namesto cvetja na grob s. Ahacije Kacin so darovali: Mimi Kacin 200.000; H. Vranič 20.000; Milka Goričan 10.000; M.C. 20.000; Stefan Viatori 20.000 lir.

Za goriške skavte: Angela Vetrih v spomin pok. Angele Kacin in Silve Ferlat 20.000 lir.

Za Goriško Mohorjevo družbo: Judita in Franc Fabijan v spomin pok. Karla Bajc 20.000 lir.

Ob 10. obletnici smrti sestre Marije daruje Anica Perat za Katoliški glas, za Alojzijevešče in za Zavod sv. Družine po 10.000 lir.

Za števerjansko cerkev: v spomin Mihaela Znidarčič z Valerišča nečaki in nečakinje 25.000 lir.

V spomin pok. Lidije Klanjšček ob 5. obletnici smrti daruje hči Dragica 10.000.

Namesto cvetja na grob pok. Alojzije Corsi daruje za lačne po svetu Aleš Komjanc 20.000 lir.

V spomin g. dekana Al. Pavlina daruje sestra Marija za Alojzijevešče, Zavod sv. Družine in cerkev sv. Ivana v Gorici po 5.000 lir.

V spomin na pok. Elizabeto Nanut iz Gabrij daruje sestrična z Vrha za Zavod sv. Družine v Gorici, kjer je pokojna preživljala zadnje dni življenja 3.000 lir.

Namesto cvetja na grob pok. Ivane Pelicon vd. Cottič daruje družina Devetak, Vrh 48 za potrebe cerkve na Vrhu 15.000, družina Laurenti iz Tržiča pa za eno sv. mašo 5.000 lir.

Za cerkev v Nabrežini: Gizela Pegan iz Saleza v spomin pok. Kristine Svare 20.000 lir.

V spomin na pok. očeta Karla darujeta Marijan Bajc in družina za tržaške skavte in skavtije 30.000 lir.

Za obnovitev cerkve na Opčinah: N. N. v spomin pok. Ane Rebec, por. Novacco za »Skupnost Družina Opčine« 10.000; arhitekt dr. Ulian Pio v spomin pok. žene Wande 50.000; namesto cvetja na grob ge. Kacinove družina Kalin 10.000; Angela Sošič Angela 5.000; družina Brundula v spomin moža, očeta in tasta Franca ob 2. obletnici smrti 30.000; Franco Senizza ob krstu sinčka Petra 10.000; N. N. ob krstu hčerke 19.000; družina Vladimir Škerlavaj ob krstu hčerke Antonelle 10.000; Davanzo v spomin moža dr. Davanzo 2.000; v spomin na dragega prijatelja Pepita Banaceta Pepka in Mario Dolenc za cerkveni pevski zbor z Opčin 10.000; razni 44.000 lir.

Za Marijin dom pri Sv. Ivanu v Trstu: v spomin pok. Antonije Udovič vd. Ravbar družina Černigoj 20.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: sestre Urbančič v spomin svojih pokojnih 20.000 lir.

Za kapelo bl. p. Leopolda v Domju: v spomin očeta Karla Petrica Bajc 20.000 lir.

Za Marijanišče: v spomin pok. Antonije Udovič iz Podlonerja A. N. 5.000 lir.

Za A.C.M.: A.K., Gorica 5.000; B.U., Rupa 7.000 lir.

Za Sveto goro: N.N. iz Trsta 50.000; Marija Paglionico 50.000 lir.

Za žrtve potresa v Črni gori smo nabrali na upravi Katoliškega glasa 3.195.000 lir.

Za misijone: Kosa: družina Brundula v spomin moža, očeta in tasta Franca ob drugi obletnici smrti 15.000 lir.

Za misijone: Ana Rebula iz Rojana 10.000 lir.

Za lačne po svetu: B.U., Rupa 7.000; družina z Vrha 3.000; M.F., Gorica 5.000 lir. Vsem plemenitim darovalcem Bog povrni, rajnim pa daj večni pokoj!

OBVESTILA

Izlet v Canale d'Agordo pri Bellunu. Župnija Gabrje-Vrh priredi v soboto 8. septembra izlet v rojstni kraj papeža Lucianija, ki se je po izvolitvi lani 26. avgusta nadel ime Janez Pavel I. Kot znano, bo prihodnjo nedeljo 26. avgusta ta kraj obiskal Lucianijev naslednik na papeškem prestolu Janez Pavel II. Prijave sprejema do srede 5. septembra tudi uprava našega lista. Odhod ob 6. uri zjutraj s Travnika prek Gabrij in Vrha sv. Mihaela. Ker je na voljo en sam avtobus, priporočamo čimprejšnjo prijavo.

Duhovne vaje za slovenske duhovnike bodo začele v torek 28. avgusta ob deveti uri v domu »Le Beatitudin«. Vodil jih bo p. Hieronim Zvegljič ofm. (tel. 566244).

Počitniški koloniji Comeglians in Nabrežina. Končuje se letovanje otrok v hribih in ob morju, ki ga je organizirala Vincencijeva konferenca iz Gorice.

Iz Comegliansa se bodo vrnile deklice v četrtek 23. avgusta okrog 10.30-11. ure dopoldne na trg pred železniško postajo v Gorici.

Z mornja pa se bodo vrnili otroci v soboto 25. avgusta okrog 4. ure popoldne; starši naj pridejo ponje na trg pred železniško postajo v Gorici.

Ljubljanska TV

Sporod od 26. avgusta do 1. septembra 1979

Nedelja: 11.00 Priključene zgodbe. 11.25 Ljudje in zemlja. 20.00 D. Kovačević: Med nebom in zemljo. 20.35 Iz cikla »Latinska Amerika«. 22.10 Nogomet: Crvena zvezda: Hajduk.

Ponedeljek: 15.15 Atletska tekmovanja za svetovni pokal, posnetek iz Montreala. 18.05 Ali imajo matematiki prav, dokumentarni film. 20.00 Anna Reiser: Včeraj je bilo že davno.

Torek: 18.05 Čez tri gore... Srečanje oktetov 79. 20.00 Koncert orkestra leningrajske filharmonije, prenos iz Križank. 21.35 H.de Balzac: Cesar Birotteau, TV nadaljevanka.

Sreda: 18.05 Mala čebelica. 18.45 Domžale. 20.00 Tretja razsežnost.

Četrtek: 17.40 Dediščina za prihodnost - dokumentarni film. 18.45 Nadobudneži. 20.00 Ena in ena, švedski film. 21.35 Kitarist Sebastiano Tapajos in orkester Petra Herpholzheimerja.

Petek: 17.55 La Fontainove basni. 18.10 Priključene zgodbe. 18.45 Rock koncert. 20.00 Zabava vas Zdravko Čolič. 21.00 Zamenjava, film. 22.05 Šampion Rodea, ameriški film.

Sobota: 15.20 Moja ljubezen, poljski film. 17.00 Svetovno veslaško prvenstvo, filmska reportaža z Bleda. 17.25 Nogomet: Hajduk: Budućnost. 20.05 L.N. Tolstoj: Ana Karenina, TV nadaljevanka. 21.35 Velika dežela, ameriški film.

Casnikarski programi ob nedeljah: Poročila ob 8., 12., 19.; kratka poročila ob 11., 14.; novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 11., 14., 19.15. Ob 8.30 kmetijska oddaja, ob 9. uri sv. maša.

Casnikarski programi od ponedeljka do sobote: Poročila ob 7., 8., 10., 13., 15.30, 19. Kratka poročila ob 9., 11.30, 17., 18. Novice iz Furlanije-Juljske krajine ob 8., 14., 19.15.

Sporod od 24. avgusta do 1. septembra 1979

Petek: 8.05 Z novim dnem. 10.05 Koncert sredi jutra. 11.35 Slovenski izvajalci lahke glasbe. 12.00 Radijski varieté. 13.15 Letošnja revija »Primorska poje«. 14.10 Za prijetno popoldne. 17.05 Od solista do zbor. 18.05 Kulturni dogodki v deželi in ob njenih mejah. 18.20 Glasbeni drobiž.

Sobota: 8.05 Z novim dnem. 10.05 Slovenski kvintet trobil 18. decembra lani v Deželnem avditoriju. 11.00 François Eugène Vidocq: »Moje pustolovščine«. Šesti in zadnji del. 11.35 Počitniški vrtljak. 14.10 Za prijetno popoldne. 14.45 Slovenske povojne revije v Italiji. 17.05 Slavnj mojstri. 18.05 »Dvigalo«. Radijska drama. 18.45 Vera in naš čas.

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župne cerkve v Rojanu. 9.45 Mali koncert. 10.30 Oddaja o Benečiji. 11.05 Mladinski oder: »Copek«. Dramatizirana zgodba. 12.15 Nabožna glasba. 14.10 Izbor iz tedenskih sporedov. 15.30 Nedeljsko popoldne.

Ponedeljek: 8.05 Z novim dnem. 9.30 Pravljičja v nadaljevanjih: France Bevk: »Čarovnica Čirimbara«. 10.05 Koncert sredi jutra. 11.35 Slovenski izvajalci lahke glasbe. 12.00 Ribe in morje. 13.15 Umetne in ljudske pesmi. 13.45 Naši ansambli. 14.10 Za prijetno popoldne. 17.05 Z naših

koncertnih odrov. 18.05 Kulturni prostor. 18.20 Glasbeni drobiž.

Torek: 9.30 Rdeče, rumeno, zeleno... in še kaj. 10.05 Nedeljski koncert v tržaškem Avditoriju 14. januarja letos. 10.40 S pesmijo po svetu. 11.00 Roman v nadaljevanjih: Prežihov Voranc »Jamnica«. Prvi del. 11.35 Počitniški vrtljak. 14.10 Za prijetno popoldne. 17.05 Pietro Mascagni: Cavalleria rusticana, operna enodejanka.

Sreda: 9.30 Glasba za najmlajše. 10.05 Scenska in baletna glasba. 12.00 Bodimo resni! Radijski varieté. 13.15 »Naša pesem« v Mariboru in »Cesare Augusto Seghizzi« v Gorici. 14.10 Poletna vročica. 17.05 Skladbe jugoslovanskih avtorjev. 18.05 »Sadamichi Hirasawa«. Radijska kriminalka.

Četrtek: 10.05 Za ljubitelje operne glasbe. 11.00 Prežihov Voranc »Jamnica«. Drugi del. 11.35 Počitniški vrtljak. 14.10 Za prijetno popoldne. 17.05 Klasiki 20. stoletja. 18.05 Glasbeni drobiž.

Petek: 10.05 Orkester pripoveduje. 11.35 Slovenski izvajalci lahke glasbe. 12.30 Z glasbo po Južni Ameriki. 13.15 Letošnje mednarodno tekmovanje »Cesare Augusto Seghizzi« v Gorici. 14.10 Za prijetno popoldne. 17.05 Od solista do zbor. 18.05 Kulturni dogodki v deželi in ob njenih mejah.

Sobota: 9.30 Nekoč, v davnih časih. 10.05 Pianistka Marina Horak 21. februarja letos v palači Attems v Gorici. 11.00 Prežihov Voranc: »Jamnica«. Tretji del. 11.35 Počitniški vrtljak. 14.10 Za prijetno popoldne. 17.05 Slavnj mojstri. 18.05 »Mreža in zvezde«. 18.45 Vera in naš čas.

OGLASI

Za vsak mm višine v širini enega stolpca: trgovski 100 lir, osmrtnice 150 lir, k temu dodati 14 % davek IVA.

Odgovorni urednik: msgr. Franc Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici

Izdaja Katoliško tiskovno društvo

Dne 21. avgusta je po kratki bolezni umrla naša draga

s. Ahacija Kacin

Pogreb je bil v sredo 22. avgusta ob 12. uri iz Zavoda sv. Družine v Gorici. Prosimo, da namesto cvetja darujete v dobrodelne namene.

Brat Anton, sestra Pavla, nečaki Marija, Janez z ženo Angelo, Metka z možem Sergiom, Mimica in Lojzka, svakinja Anica

Gorica, 21. avgusta 1979

ZAHVALA

Ob smrti našega dragega

Marjana Ciani

se iz srca zahvaljujemo vsem, ki so nam bili v teh težkih dneh ob strani. Naša posebna zahvala gre duhovščini s Tržaške, Goriške in Koroške ter Tonetu Bedenčiču za občutene besede slovesa v cerkvi, Slovenski zamejski skavtski organizaciji in Vinku Ozbiču ter dr. Dragu Štoku za ves trud; zahvaljujemo se nadalje zdravnikom in osebju šempetrske bolnišnice, msgr. Viktorju Kosu in onim, ki so našemu dragemu Marjanu nudili prvo pomoč; hvala Ozbiču, Ferletičevi in Ulagi za ganljive besede ob odprtem grobu. Zahvaljujemo se nadalje domačemu cerkvenemu pevskeemu zboru, vsem prijateljem, znancem in vaščanom, ki so nam kakorkoli lajšali gorje, darovali v dobrodelne namene in počastili pokojnikov spomin z venci in cvetjem.

Vsem srčna hvala!

Družina Ciani in vsi sorodniki

Kontovel, 19. avgusta 1979

ZAHVALA

Ob smrti našega malega, a silno objokovanega

VALTERJA

se ganjeni zahvaljujemo vsem, ki so nam ob pogrebu ali obisku izrekli sožalje. Posebej se zahvaljujemo domačemu župniku g. Alfredu Jugu, članom P.D. »Podgora« in pevcem cerkvenega zbora.

Oče Stefan Vogrič in mati Ljubka Leupušček, sestra Helena, stari oče Alojzij in stara mati Valerija ter sorodniki

Podgora, 11. avgusta 1979

ZAHVALA

Iskreno se zahvaljujemo vsem, ki so nam stali ob strani, ko nas je zapustila naša mama in sorodnica

Antonija Udovič vd. Ravbar

Posebna zahvala za cvetje, izraze sožalja, za udeležbo na zadnji poti, gg. duhovnikom za pogrebne obrede.

Trst, 6. avgusta 1979

Družina Černigoj